

Arrest

nr. 98 431 van 6 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Khan SHINWARI, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 juni 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 juni 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 22 augustus 2012.

1.3. Op 24 september 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde datum aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, S.(...) K.(...) N.(...), bent een 22-jarige soennitische Afghaan van Pashtounse origine. U verklaart te zijn geboren in Deh Balah in de provincie Nangarhar, waar u verklaart te hebben gewoond totdat u 12 jaar oud was. 10 jaar geleden verhuisde u samen met uw familie naar de stad Nokhar in de grensprovincie Pirpiay in Pakistan, waar u ook woonde tot aan uw vertrek naar Europa.

U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen.

Uw moeder en broers en zus verblijven op dit moment nog steeds in Pakistan. Uw vader overleed 2 jaar geleden aan een hartaanval.

U bent alleen naar Europa gekomen.

Uw oom langs vaders zijde, M.(...) P.(...) of ook P.(...) genaamd, werkt al sinds de tijd van de Russen samen met de taliban in Jalalabad. Hij betrok ook zijn broer, uw vader, bij deze activiteiten en van voor uw geboorte tot 10-12 jaar geleden werkte uw vader dan ook voor de taliban. Op een gegeven moment wilde uw vader stoppen met dit werk, maar dit was niet naar de zin van uw oom en vanaf dat ogenblik zijn voor uw familie de problemen met de taliban begonnen. Jullie vluchtten naar Pakistan met het hele gezin maar ook daar bleef uw oom jullie achtervolgen, lastig vallen en bedreigen. 2 keer, éénmaal 2 jaar geleden en nog een keer ongeveer een maand voor uw vertrek naar Europa, kregen jullie bezoek van uw oom en zijn mannen in Pakistan. Jullie verhuisden regelmatig van woonplaats om te vermijden dat ze jullie telkens zouden terugvinden en ook uit noodzaak omdat de eigenaars van de woningen die jullie huurden niet gediend waren met dergelijke problemen. Uw oom zou ook de gronden en bezittingen die jullie nog hadden in Afghanistan van jullie afgenomen hebben. 2 jaar geleden stierf uw vader aan een hartaanval en hierna werd u door uw oom lastig gevallen om als oudste zoon het werk van uw vader verder te zetten en samen te werken met de taliban. Indien u dit zou weigeren zou u hele familie gedood worden. Jullie dienden een klacht in tegen uw oom in Pakistan, maar deze werd geweigerd omdat uw oom een Afghaan is.

Omwille van deze problemen besloot u vier maanden geleden Pakistan te verlaten. U keerde eerste nog een vijftal dagen terug naar Kabul in Afghanistan en dan reisde u ongeveer 2 maanden via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België. U kwam in België aan op 17 juni 2012 en vroeg drie dagen later asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u vermoord te worden door uw oom langs vaders zijde en zijn mannen van de taliban.

U legt geen documenten voor ter staving van uw identiteit en asielrelaas.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering dat u de Afghaanse nationaliteit bezit en dat u in de Afghaanse provincie Nangarhar zou zijn geboren en er ook de eerste 12 jaar van uw leven zou hebben doorgebracht. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u bijzonder weinig affiniteit vertoont met de omgeving waarvan u verklaart dat u er werd geboren en dat u er de eerste 12 jaar van uw leven opgroeide en waar u bovendien van verklaart nu nog familie en vrienden te hebben met wie u nog geregeld contact had voor uw vertrek vanuit Pakistan naar Europa. Op deze manier maakt u het de asielinstanties niet duidelijk waar en onder welke omstandigheden u gedurende uw leven werkelijk verbleven hebt en biedt u geen correct zicht op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, waardoor u de door u aangehaalde nood aan bescherming doorheen uw verklaringen niet aannemelijk maakt.

Volgende cumulatie van vage en oppervlakkige, ontwijkende, tegenstrijdige en incoherente elementen doorheen uw verklaringen met betrekking tot uw nationaliteit en herkomst ondermijnen op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid hieromtrent.

Een eerste vaststelling handelt over het feit dat u geen enkel document kan voorleggen ter bevestiging of ondersteuning van uw identiteit en herkomst. Wanneer u aan het begin van het interview gevraagd wordt naar een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) en andere documenten, stelt u dat u wel een taskara had maar dat u deze niet bij heeft want dat ze nog in Afghanistan is (CGVS, p. 3). Als u dan gevraagd wordt waarom u deze niet meegebracht heeft of achteraf heeft laten opsturen -aangezien u toch al sinds midden juni in België verblijft-, antwoordt u dat dit u ook werd gevraagd tijdens het eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en dat u zei dat u deze niet bij had (CGVS, p. 3). Als u dan opnieuw gevraagd wordt waarom u ze intussen dan niet heeft laten opsturen naar België, geeft u

terug hetzelfde ontwijkende antwoord dat u al zei tijdens het eerste interview dat u ze niet bijhad en hoe u ze dan kon opvragen (CGVS, p. 3). Wanneer u dan gevraagd wordt of u een poging heeft gedaan sinds uw aankomst in België om deze documenten op te vragen en te laten opsturen, antwoordt u opnieuw niet op de vraag maar herhaalt u voor de derde maal hetzelfde antwoord dat u ze hier niet bij heeft want dat ze nog in Afghanistan zijn (CGVS, p. 3). Dergelijke ontwijkende verklaringen en het feit dat u duidelijk geen enkele vorm van inspanning hebt geleverd om uw (identiteits)documenten nog te bekomen na uw aankomst in België trekken uw geloofwaardigheid hier sterk in twijfel en wekken dan ook de indruk dat u uw werkelijke identiteit en nationaliteit tracht te verbergen.

Een tweede opmerking gaat over uw verklaringen met betrekking tot uw kennis en gebruik van de Afghaanse kalender. Wanneer u gevraagd wordt of u de Afghaanse kalender op regelmatige basis gebruikte en welk jaar, maand en seizoen we op dit moment tellen volgens deze kalender, antwoordt u dat Afghanistan draait met de Islamitsche maanden (CGVS, p. 4). Dit terwijl de Afghaanse kalender een eigen kenmerkende jaartelling en benoeming van maanden en seizoenen heeft (zie kopie van de Afghaanse kalender, toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u dan gevraagd wordt de maanden van de Afghaanse kalender te benoemen, kan u er slechts 6 willekeurig opnoemen (CGVS, p. 4) en wanneer u gevraagd wordt naar de koude wintermaanden vermeldt u eerst mizan, aqrab en sambullah (komt overeen met september, oktober en augustus), dewelke u even daarvoor ook al benoemd had als de warme zomermaanden en daarna benoemt u ook nog djedi, dalwa en hoet (komt overeen met december, januari en februari) (CGVS, p. 4). Het wekt hier eerder de indruk dat u niet echt vertrouwd bent met het gebruik van de Afghaanse kalender, maar dat u gewoon willekeurig enkele maanden benoemt die u kent of waarvan u gehoord hebt. Ook over het Afghaanse nieuwjaar (nieuwjaar) kan u niets vertellen. U heeft geen idee wanneer het nieuwe jaar start in Afghanistan en kan ook helemaal niets vertellen over hoe het gevierd wordt, over tradities en gebruiken op die dag (CGVS, p. 4). De verklaring die u hiervoor geeft is dat u de laatste 10 jaar in Pakistan verbleef, u vertrok op jonge leeftijd uit Afghanistan en daarom hebt u daar niet veel informatie over (CGVS, p. 4). U hebt echter wel de eerste 12 jaar van uw leven in Afghanistan gewoond en het lijkt dan ook eerder weinig aannemelijk dat u gedurende deze hele periode nooit bewust bent geweest van de start van het nieuwe jaar of dat u nooit iets van bepaalde tradities of gebruiken heeft opgemerkt op deze dag. Bovendien verblijven er zeer veel Afghanen in Pakistan, in grote gemeenschappen, en komt het hier dan ook weinig waarschijnlijk over dat binnen deze Afghaanse gemeenschap in Pakistan de start van het nieuwe Afghaanse jaar niet op de één of andere manier zou gevierd worden, of dat u hier nooit op de één of andere manier over op de hoogte zou zijn gekomen. De enige weinig overtuigende verklaring die u hiervoor kan geven is dat het bij uw thuis niet gevierd werd want dat uw vader geen feest en vrolijkheid aanvaardde (CGVS, p. 4).

Ten derde zijn er uw verklaringen over de door u beweerde geboorteplaats in Afghanistan, tevens de plaats waar u altijd heeft gewoond tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart te zijn geboren en 12 jaar te hebben gewoond in Deh Balah in het district Shinwari in de provincie Nangarhar (CGVS, p. 4). Dit terwijl u tijdens het eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) eerst verklaarde te zijn geboren in Jalalabad en even later verklaarde te hebben verbleven in Pirpiay in Nauwshar in Pakistan van uw geboorte tot aan uw vertrek naar Europa (zie verklaring DVZ, p. 1 in administratief dossier). Wanneer u hier dan mee geconfronteerd wordt tijdens het interview op het CGVS, ontkent u dat u dit zou gezegd hebben en stelt u dat uw adres vanaf 10 jaar geleden in Pakistan was (CGVS, p. 6) en dat u in Deh Balah geboren bent, dichtbij de stad Jalalabad in Afghanistan (CGVS, p. 4). Als u dan gevraagd wordt of u hiermee bedoelt dat de stad Jalalabad in het district Shinwari gelegen is, antwoordt u overtuigd ja (CGVS, p. 5). En wanneer u daarbij gevraagd wordt de districten van Nangarhar rond uw district op te noemen, vermeldt u Surkhrood, Miagaan en Zakhelaan (CGVS, p. 5). Deze lokaliseringen stroken echter niet met de realiteit. Deh Balah is een afzonderlijk district in het zuiden van de provincie Nangarhar, terwijl de stad Jalalabad gelegen is in het noordelijke district met dezelfde naam Jalalabad (zie kaart Nangarhar provincie, toegevoegd aan administratief dossier). De stad Jalalabad is dus ook niet gelegen in het district Shinwari, zoals u beweert, dit is opnieuw een afzonderlijk district, gelegen in het zuid-oosten van de provincie Nangarhar (zie zelfde kaart van Nangarhar provincie in administratief dossier). En van de overige districten die u opnoemt is alleen Surkhrood ook effectief een bestaand district naast het district Jalalabad (zie zelfde kaart). Ook de verdere informatie die u geeft over Jalalabad stad en omgeving, waar u verklaart toch 12 jaar van uw leven te hebben gewoond, komt zeer pover over en strookt vaak niet met de realiteit. Dat u de gouverneur en burgemeester van 10 jaar geleden niet kan benoemen kan worden aangenomen, aangezien dergelijke zaken inderdaad niet tot de leefwereld van een 12-jarige behoren, maar als u dan gevraagd wordt naar de aanwezigheid van parken in de stad, bijvoorbeeld het grote Abdul Haq park in het noorden van de stad (zie kaart Jalalabad stad, toegevoegd aan administratief dossier), antwoordt u dat er geen parken zijn in Jalalabad en heeft u nog nooit gehoord van het Abdul Haq park (CGVS, p. 5). Wanneer u gevraagd wordt naar de grote Spin Jumat moskee, antwoordt u dat die er inderdaad wel is,

maar als u dan gevraagd wordt deze te lokaliseren in Jalalabad stad, stelt u dat deze een half uurtje van uw huis af gelegen was en dat deze eigenlijk buiten de stad ligt (CGVS, p. 5), dit terwijl de moskee midden in het stadscentrum van Jalalabad gelegen is (zie kaart Jalalabad stad). Wanneer u dan verder gevraagd wordt hoever Jalalabad stad reizen is van Kabul stad, stelt u dat er vroeger slechts één weg naar daar was, een lange weg, maar dat nu gouverneur Sherzai gezorgd heeft voor de constructie van een betere en snellere weg en dat je er in 10 uur tijd nu geraakt (CGVS, p. 5). In realiteit bedraagt de tijdsafstand tussen beide steden op dit moment slechts een tweetal uren (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). Als u dan tot slot gevraagd wordt naar de grens van Afghanistan met Pakistan in de provincie Nangarhar, kan u zich de naam van de alom bekende grenspost van Torkham niet herinneren (CGVS, p. 5). Hier komt het zeer vreemd over dat u deze plek niet kan benoemen aangezien dit de belangrijkste oversteekplaats is van Afghanistan naar Pakistan in de provincie Nangarhar, die de weg volgt van Jalalabad naar Peshawar en die dagelijks zeer intens gebruikt wordt (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

Deze toch wel zeer gebrekkige algemene kennis trekken uw verklaring dat u tot uw 12 jaar in Jalalabad woonde sterk in twijfel.

Een volgende opmerking handelt over enkele markante incoherenties en tegenstrijdigheden in uw verklaringen, dit zowel binnen de verklaringen die u aflegt op het CGVS als tussen uw verklaringen bij DVZ en op het CGVS.

Een eerste tegenstrijdigheid werd reeds kort aangehaald in voorgaande paragraaf, namelijk dat u eerst bij DVZ verklaarde te zijn geboren in Jalalabad stad, even later dat u van uw geboorte tot uw vertrek naar Europa verbleef in Pirpiay in Pakistan (zie verklaring DVZ, p. 1) en tijdens het interview op het CGVS verklaart u te zijn geboren in Deh Balah in Shinwari, dichtbij de stad Jalalabad (CGVS, p. 4). Als u hiermee geconfronteerd wordt blijkt u geen verklaring te hebben voor deze tegenstrijdige verklaringen en bovendien blijkt uit voorgaande argumentatie dat de geografische situeringen die u hier geeft totaal niet overeenstemmen met de realiteit.

Een volgende incoherentie heeft betrekking op uw verklaring omtrent de vraag of u na uw vertrek naar Pakistan op 12-jarige leeftijd nog bent teruggekeerd naar Afghanistan. Wanneer u deze vraag een eerste maal gesteld wordt, verklaart u dat u zelf nooit terugkeerde, u stelt dat u op school zat maar dat uw vader wel regelmatig heen en weer ging naar jullie streek in Afghanistan (CGVS, p. 6). Wanneer u echter even later spreekt over het overlijden van uw vader en wanneer u gevraagd wordt waar hij precies werd begraven, verklaart u dat jullie hem in Afghanistan begroeven op het kerkhof in jullie dorp Narai Obah (CGVS, p. 9). U keerde dus blijkbaar wel terug naar Afghanistan, hoewel u even voordien verklaarde van niet. Wanneer u met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt zegt u dat het enkel die ene keer was dat u terugging naar Afghanistan. U lijkt uw verklaringen aan te passen zoals het u het best uitkomt. Dit komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen uiteraard niet ten goede.

Een andere tegenstrijdigheid heeft betrekking op uw verklaringen over de vraag of jullie na jullie vertrek naar Pakistan nog contact onderhielden met familie of vrienden in Afghanistan en of u op dit moment nog familie heeft in Afghanistan of nog contact heeft met iemand anders daar. Wanneer u hier voor de eerste maal naar gevraagd wordt, verklaart u van niet, u stelt op dat moment dat u in Afghanistan nog slechts één oom heeft met wie uw familie ruzie heeft (CGVS, p. 6). U stelt geen contact te hebben met niemand omdat mobiele telefoons daar in Afghanistan niet werken (CGVS, p. 6). Als u dan opnieuw de vraag wordt gesteld of u op dit moment nog familie heeft in Afghanistan, antwoordt u van niet (CGVS, p. 6). Op de vraag of uw hele familie dus in Pakistan woont, antwoordt u vervolgens bevestigend (CGVS, p. 6). Even later tijdens het interview, wanneer u vertelt over uw verhaal en de bedreigingen vanwege de Taliban, vertelt u echter spontaan dat u af en toe nieuws krijgt vanuit Nangarhar omdat uw tante daar woont en ook van enkele vrienden in Jalalabad (CGVS, p. 13). Uit deze verklaring blijkt dus dat u toch nog familie heeft in Afghanistan en blijkbaar ook nog recent contact met vrienden uit uw geboorteregio. Wanneer u dan met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd wordt ontkent u dat u dit eerder zou gezegd hebben en stelt u dat u gezegd heeft dat het grootste deel van uw familie in Pakistan verblijft, maar dat er ook een aantal in Afghanistan zijn, weinig echter en dat zij geen problemen hebben (CGVS, p. 14). Ook blijkt uit deze verklaringen dat u dus nog wel degelijk de hele tijd en ook recent nog contact heeft onderhouden met mensen in Afghanistan. Vanaf het begin dat jullie verhuisden naar Pakistan ging uw vader blijkbaar nog geregeld terug naar jullie regio in Afghanistan en had hij dus nog wel degelijk contact met mensen in Afghanistan (CGVS, p. 6), maar als u dan gevraagd wordt wat uw vader u dan vertelde over deze bezoeken in Afghanistan dan kan u hier nagenoeg niets concreet over vertellen, alleen dat hij met zijn vrienden ging en dat hij geld mee terug bracht (CGVS, p. 7). U vroeg hem er ook nooit iets over want hij was een strenge persoon (CGVS, p. 7). Hier kan worden opgemerkt dat het toch eerder vreemd overkomt dat u zo weinig concrete informatie kan geven over Afghanistan en over uw geboorteregio in Nangarhar, hoewel u er tot uw 12 jaar woonde en bovendien na uw vertrek via uw vader die regelmatig terugkeerde en nadien ook nog via uw tante en vrienden in Jalalabad logischerwijze toch nog heel wat informatie had kunnen bekomen indien u er werkelijk in

geïnteresseerd was. Voorgaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw verklaringen in ernstige mate aan.

De cumulatie van al deze tegenstrijdige en incoherente verklaringen ondermijnt uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze en hiermee verschaft u de asielinstanties geen duidelijk zicht op uw geboorteplaats, uw regio van herkomst en waar en onder welke omstandigheden u gedurende uw leven verbleven heeft.

Een vijfde bemerking heeft betrekking op uw verklaringen over uw verblijf en statuut in Pakistan en ook over de situatie van de Afghaanse gemeenschap die woont in Pakistan. Uw verklaringen hieromtrent komen eerder oppervlakkig en weinig doorleefd over, dat de vraag dan ook kan gesteld worden of u werkelijk de door u beweerde Afghaanse nationaliteit bezit en binnen de Afghaanse gemeenschap verbleef in Pakistan. Over jullie statuut in Pakistan kan u eigenlijk niets vertellen, behalve dat jullie geen documenten hadden (CGVS, p. 7). Wanneer u dan meer specifiek gevraagd wordt naar het statuut en de verblijfssituatie van Afghanen in Pakistan, naar hun rechten en plichten, hun behandeling door de Pakistaanse overheid en bevolking, wekt u eerst de indruk de vraag te willen ontwijken door te vragen of er bedoeld wordt hoe de mensen van Pakistan leven (CGVS, p. 7). Als u dan de vraag nog een keer herhaald wordt, blijft uw antwoord eerder vaag en kan u alleen maar vertellen dat de Afghanen geen werk en geen papieren hebben in Pakistan en dat de Pakistaanse bevolking slecht denkt over hen (CGVS, p. 7). Als u dan gevraagd wordt waar de meeste Afghanen wonen in Pakistan en waar er grote vluchtelingenkampen zijn, wekt u eerst opnieuw de indruk de vraag te willen ontwijken door volledig naast de kwestie te antwoorden door te beginnen praten over mensen die u kent die werken als kledingverkopers (CGVS, p. 7). Als u dan ook hier de vraag nog een keer herhaald wordt noemt u Pabo in Peshawar, Mardan en Haripoor (CGVS, p. 7). Hier komt het vreemd over dat u geen enkele van de grote Afghaanse vluchtelingenkampen in Pakistan kan benoemen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier), hoewel u beweert de voorbije 10 jaar als Afghaan in Pakistan te hebben verbleven. Als u dan gevraagd wordt naar wat u weet over de verkiezingen in Afghanistan en of jullie hiervoor konden stemmen in Pakistan, wanneer de laatste keer was en hoe dit dan concreet in zijn werk ging, kan u alleen maar vertellen dat er verkiezingen werden georganiseerd in de opvangcentra, maar wanneer dit de laatste keer was weet u niet want niemand van uw familie ging stemmen omdat je daarvoor een Pakistaanse kaart nodig had (CGVS, p. 8). Indien u en uw familie werkelijk gedurende 10 jaar binnen de Afghaanse gemeenschap in Pakistan verbleven zou toch logischerwijze van u verwacht kunnen worden dat u hier meer en beter over op de hoogte zou zijn en dat u meer concrete informatie zou kunnen verschaffen over deze gemeenschap in het algemeen. De vraag stelt zich hier dan ook of u werkelijk deel uitmaakte van de Afghaanse gemeenschap in Pakistan.

Een laatste bemerking heeft betrekking op uw verklaringen over uw vertrek naar Europa en de reisroute die u hiervoor heeft afgelegd. U verklaart 4 maanden geleden te zijn vertrokken vanuit Karachi in Pakistan en dan eerst nog 5 dagen te zijn terug gekeerd naar Kabul in Afghanistan (CGVS, p. 16). Als u gevraagd wordt waarom u terugkeerde naar Afghanistan voor uw vertrek, zegt u dat het gewoon was omdat Karachi op de grens ligt met Afghanistan (CGVS, p. 16). Deze verklaring op zich houdt al geen steek aangezien een kaart van beide landen duidelijk aangeeft dat Karachi gelegen is in het zuiden van Pakistan aan de Arabische Zee en u dus nagenoeg het hele land heeft moeten doorkruisen om aan de grens met Afghanistan te geraken en zeker om naar de hoofdstad Kabul te gaan aangezien deze gelegen is in het noord-oosten van het land (zie kaart toegevoegd aan administratief dossier). Daarbij dient ook nog opgemerkt te worden dat het toch wel zeer vreemd en eerder onlogisch overkomt dat u voor uw vlucht naar Europa voor enkele dagen zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien u asiel aanvraagt in België net omwille van een vrees voor vervolging en een vrees voor uw leven vanwege uw oom en de taliban in Afghanistan (CGVS, p. 15).

Een kleine bemerking die hier verder tot slot ook nog kan bij gemaakt worden is het feit dat u verklaart bij uw aankomst in Europa via Griekenland en Italië eerst 5 dagen in Frankrijk te hebben verbleven voordat u naar België kwam en dat uw vrienden u daar verteld hebben dat het beter was om asiel aan te vragen in België (CGVS, p. 16). De opmerking die hierbij kan gemaakt worden is dat normalerwijze van een asielzoeker, die een gegronde persoonlijke vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, verwacht wordt dat hij bescherming aanvraagt in het eerste veilige land waar hij binnenkomt. Het feit dat u hiertoe geen poging blijkt te hebben ondernomen in Frankrijk ondermijnt de ernst van uw vrees en onderstreept bijkomend de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Samenvattend kan gesteld worden dat hoewel u verklaart sinds 12-jarige leeftijd in Pakistan te hebben verbleven en hiermee inderdaad dient rekening te worden gehouden met betrekking tot uw actuele kennis over uw beweerde land van herkomst, namelijk Afghanistan, toch dient te worden besloten dat uw kennis over de regio in Afghanistan waar u beweert te zijn geboren en de eerste 12 jaar van uw leven te hebben gepend, naar waar uw vader gedurende jullie verblijf in Pakistan op regelmatige basis terugkeerde en waar u bovendien nu nog familie en vrienden heeft wonen met wie u nog regelmatig recent contact verklaart te hebben, te gering, oppervlakkig en weinig doorleefd is dat u

de asielinstanties dan ook geen duidelijk zicht verschaft op uw nationaliteit, uw herkomst en de plaatsen waar u heeft gewoond en verbleven gedurende de 22 jaar van uw leven.

Bovenstaande vaststellingen trekken uw beweerde Afghaanse nationaliteit en origine op fundamentele wijze in twijfel. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden Afghaanse origine en verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. De vluchtelingenstatus kan u dan ook niet worden toegekend. Op basis van dezelfde verklaringen kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Er dient te worden besloten dat aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit en origine en ook aan uw verblijf daar gedurende de eerste 12 jaar van uw leven geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker werd geboren en waar hij tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient binnen deze context te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw nationaliteit en herkomst uw de hieraan verbonden levenssituatie en voorgenoemde problemen die zouden hebben geleid tot uw vlucht naar Europa in de, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw herkomst, uw werkelijke leefsituatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet, en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, herhaalt verzoeker zijn asielmotieven, benadrukt hij dat hij slechts tot zijn twaalfde jaar in de provincie Nangarhar heeft gewoond, dat hij aldus de Afghaanse kalender niet meer gebruikt, dat de Afghaanse feesten niet werden gevierd in zijn familie omdat zijn vader hier niet van hield en dat hij naar best vermogen heeft geantwoord op de hem gestelde vragen. Onder verwijzing naar een bijdrage van het Belgische Comité voor hulp aan vluchtelingen (BCHV) – fiche juridische bijstand voor de advocaten van Afghaanse onderdanen – detentie, asielaanvraag en uitwijzing van 22 april 2010, waarin het BCHV wijst op de noodzaak van een globale aanpak van het Afghaanse conflict, laakt verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beweerde afkomst in twijfel trekt en een onderzoek naar zijn beweerde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève niet meer wordt gevoerd.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar het advies van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (UNHCR) en naar de beleidsnota's van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (februari en september 2010), waarin ten aanzien van de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker afkomstig is, subsidiaire bescherming wordt aanbevolen. Verzoeker vraagt dan ook om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn afkomst uit een onveilig gebied in Afghanistan.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat het gebrek aan documenten ter bevestiging of ondersteuning van zijn identiteit en herkomst en de cumulatie van vage, oppervlakkige, ontwijkende, tegenstrijdige en incoherente elementen doorheen zijn verklaringen met betrekking tot zijn nationaliteit en herkomst op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid hieromtrent

ondermijnen en hij hiermee de asielinstanties geen duidelijk zicht verschaft op zijn nationaliteit, zijn geboorteplaats, zijn regio van herkomst en waar en onder welke omstandigheden hij gedurende zijn leven verbleven heeft zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn voorgehouden Afghaanse origine en verblijf in Afghanistan.

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het eerste deel van de beslissing de verklaringen van verzoeker uiteenzet. Vervolgens worden op uitgebreide wijze de bevindingen weergegeven van het onderzoek van deze verklaringen. De commissaris-generaal concludeert ten slotte aan de hand van deze vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is derhalve genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6.1. De Raad benadrukt dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoon. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van Nangarhar, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.6.2. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker 22 jaar oud en beweert hij Afghaan te zijn uit Nangarhar. Hij zou slechts 12 jaar in Nangarhar gewoond hebben vermits de familie diende te vluchten ongeveer 10 jaar geleden. Sindsdien zou verzoeker met zijn familie in Pakistan hebben gewoond als Afghaans vluchteling. Van verzoeker kan dan ook verwacht worden dat hij enige kennis heeft over de plaats waar hij vandaan komt en dat hij affiniteit heeft met de Afghaanse cultuur.

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn nationaliteit en herkomst, zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, en de problemen die zouden geleid hebben tot zijn vlucht naar Europa, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van zijn asielaanspraak en vluchtmotieven. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) verzoeker geen enkel document kan voorleggen ter bevestiging of ondersteuning van zijn identiteit en herkomst en hij hieromtrent ontwijkende verklaringen aflegt, (ii) hij niet vertrouwd is met de Afghaanse kalender en hij niets kan vertellen over het Afghaanse nieuwjaar, (iii) hij incoherente verklaringen aflegt over zijn geboorteplaats en hij een zeer gebrekkige algemene kennis tentoonspreidt van de regio waar hij tot zijn twaalfde jaar zou hebben gewoond, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent het feit of hij na zijn vertrek naar Pakistan op 12-jarige leeftijd al dan niet nog is teruggekeerd naar Afghanistan en op de vraag of hij en zijn familie na hun vertrek naar Pakistan nog contact onderhielden met familie of vrienden in Afghanistan en of hij op dit moment nog familie heeft in Afghanistan of nog contact heeft met iemand anders daar, (v) hij oppervlakkige en weinig doorleefde verklaringen aflegt over zijn verblijf en statuut in Pakistan en over de situatie van de Afghaanse gemeenschap die woont in Pakistan en (vi) zijn verklaringen over zijn vertrek naar Europa en de reisroute die hij hiervoor heeft afgelegd geen steek houden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Met de argumentatie dat hij slechts tot zijn twaalfde jaar in de provincie Nangarhar heeft gewoond, dat hij aldus de Afghaanse kalender niet meer gebruikt en dat de Afghaanse feesten niet werden gevierd in zijn familie omdat zijn vader hier niet van hield, brengt hij geen enkel overtuigend argument aan waarmee hij vermag aan te tonen dat de hem gestelde vragen onredelijk zouden zijn of dat van hem een onredelijk kennisniveau zou worden verwacht en slaagt hij er geenszins in de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing te ondergraven. Tegen de rest van de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht besluit dat verzoeker niet als vluchtelingen kan worden erkend, wordt in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer gevoerd. Verzoeker beperkt zich voor het overige tot het louter poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij evenwel de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

Daar verzoeker aldus geen afdoende verschoningsgrond aanhaalt voor de in de bestreden beslissing aangehaalde lacunes in zijn kennis en zijn incoherente, vage en tegenstrijdige verklaringen, oordeelt de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers verklaringen niet toelaten enig geloof te hechten aan zijn nationaliteit, herkomst en verklaarde levensomstandigheden voor zijn vertrek naar Europa. Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de door hem beweerde vervolgingsfeiten die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn voorgehouden Afghaanse origine en verblijf in Afghanistan.

2.7. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaanvraag, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.8. Het is de taak van de verzoeker om zijn vraag om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. In zoverre verzoeker zich voor zijn verzoek om subsidiaire bescherming nog beroept op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag, herhaalt de Raad dat naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel reeds werd vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van zijn aanvraag liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Het is niet onredelijk dat die overheid tracht zijn kennis over de beweerde streek van herkomst te toetsen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mocht uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofdzaak van verzoeker en uit het geheel van de in de bestreden beslissing aangehaalde vage, oppervlakkige, ontwijkende, tegenstrijdige en incoherente verklaringen, in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn nationaliteit en zijn beweerde afkomst uit Deh Bala, provincie Nangarhar, noch van zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, noch van de problemen die zouden geleid hebben tot zijn vlucht naar Europa. Indien de asielaanvraag verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek een correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad herhaalt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van onjuiste verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.9. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van

het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS